

АВИОНСКЕ БОМБЕ СА ГЛАВИЦАМА КУПУСА

Оташао сам у Ужице и тамо ми је Љубо Мићић наредио да се вратим у Горобиље и да нађем неког рабацију да дотера у Ужице неке авионске бомбе, које су биле закопане у пољу у мојој њиви.

Вратио сам се одмах.

Пожегу су тада држали »четници.

У Горобиљу сам најпре нашао рабацију. Решио сам да бомбе затрпам у цакове с купусом! и да их тако пребацим на колима до Ужица. Баш у том времену четници су ухватили курира РадоЈка Жунића, водили га од страже до страже и увече га убили у Горобиљу.

После сахране убијеног Жунића ја сам са рабацијом Радосавом Коларевићем из Горобиља кренуо за Ужице. Коларевић је од четничког команданта места морао да тражи писмену дозволу да може ући у Ужлице са колима купуса. Без такве дозволе није се могло гвроћи поред четничких стража. Коларевић је заиста мислио да ја у кола товарим купус. Чим је он донео дозволу да може кренути, ја сам припремио 36 авионских бомби од по 12 килограма, које смо ми раније донели са привременог аеродрома код ГЈожеге и сакрили. Бомбе сам спаковао у цакове с купусом и цела кола преко цакова попунио главицама купуса. Све сам то на кола натоварио ја са својом женом, тако да Коларевић уопште није знао шта се у колима налази. Он је заиста мислио да ја терам купус на ужички пијац.

Прошли омо кроз Пожегу и оованули на Трешњици. Ту су нас зауставили четници. Однекуд је пред нас избио Манојло Кораћ, бивши ађутант у команди војног округа у Ужицу. Већ смо се раније познавали. Пита нас шта имамо у колима. Ми кажемо да терамо купус на пијац. Нико ништа није прегледао нити сумњао. Са Кораћем и његовим четницима тад је било неколико бивших војних музичара. Веле да су пошли у Пожегу да се мало провеселе.

Ми омо продужили у Ужице. Уставили смо кола на старом ужичком пијаци. Коларевић је одвео волове у шталу и баш тада се појавио Љубо Мићић и питао ме шта је „са оним“. Ја му кажем да је све ту, а он се одмах вратио у артиљеријоки круг и оту-

да је брзо дошао са групом паромзана. Узели су и однели све цакове са бомбама и купусом. Кад се на пијац вратио Радосав Коларевић затекао је у колима само неколико главица купуса. Пита ме где су цакови, а ја му велим да сам све продао војсци и већ наплатио. Убрзо оам продао и оних неколико главица што је остало. Тада се поново јавио Љубо Мићић. Поздравио се са Коларевићем као својим старим другом са оолунокот фронта и питао га може ли му у Горобиље потерати из Ужица једну кацу за купус и једну пумпу за воду. Коларевић му је то обећао. Љубо Мићић је после тога на пијацу купио једну кацу за купус, из гвожђаре је донео једну пумпу за воду, ватоварили омо на кола и пред вече кренули натраг.

Кад омо изашли на Трешњицу почели су опет да нас заустављају четници. Прегледали су кола и иопитавали где омо били. Ми кажемо да смо били на пијацу и продавали купус. Нису нам веровали све док у колима нису нашли празне цакове у којима је остао понеки лист купуса.

Код Стевановића кућа у Тврдићима стоје коњска кола. Кад смо пришли ближе видимо да ту стоји Страјин Пајјовић из Горобиља са овојим коњима и колима. Ојко њега се мота доста четничких официра у разним униформама, а ови имају браде и шубаре. Један четник нас је уставио, прегледао кола и онда наредио да се одатле што брже губимо.

Путем према Пожети срећемо дугачке колоне четника. Били су то људи у врло различитим оделима. После првих група које су према Трешњици ишле пешке, наишли смо на коњанике. Били су то околни оељаци, мобилисани у четнике, који су повели и своје коње. Сви су преко рамена носили пушке. На крају смо оредели и комору, коју су вукле коњске запреге.

Код моста на Скрапежу ишред Пожеге зауставио нас је стражар и рекао да не можемо у Пожегу. Дуго смо га молили, објашњавали да идемо из Ужица у Горобиље, да немамо куда на другу страну. Он нас је најзад пустио али је рекао: „Из Пожеге не можете изаћи!”

Прошли омо кроз варош. Нигде живе душе. Никаквог светла нема. Тек код моста на Ђетињи на ариљском путу зауставља нас стражар: „Сгој!... Натраг или пуцај! ...”

Морали смо ое вратити у неке колибе и ту смо преноћили. Из правца Трешњице чуле су се бомбе и митраљежи.

Кад је свануло стражари су нас пустили да прођемо. Платио сам Радосаву Коларевићу 70 динара за вучу, узео цакове и отишао кући.

Љубомир СТАНИЋ